

Poul Anderson
ŽEMĖS IMPERIJOS AGENTAS
Mokslinis fantastinis romanas

Žemės Imperija vienija per keturis milijonus sauliu. Kiekgi planetų sukasi apie jas? Kaipgi palaikyti tvarką tokiose neapbrėpiamosiose valdose? Kaip užtikrinti jų saugumą? Žmonių Imperija nebetina plėsti savo ribų, jos nebedomina svetimų žemių užkariavimas. Tačiau gretimai auga Mersėjos imperija, nuolat kelianti grėsmę pasienio pasauliams. Mersiečiai nesibodi jokių priemonių, šantažu, papirkinėjimais ir žmogžudystėmis skverbdamiesi į žmonių valdas. Į pačius karščiausius taškus Tera nuolat siunčia geriausią savo agentą - kapitoną serą Dominiką Flandrij, gudrą, klastingą, nepaperkamą žvalgą, kuriam nebaisi jokia užduotis...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
272 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Poul Anderson - AGENT OF THE TERRAN EMPIRE
New York, DAW books, 1991

Copyright © by Poul Anderson, 1977

Cover art copyright © by Stephen Youll, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2003
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

I. SAŽININGI PRIEŠAI

1.

Durys už nugaros staigiai atsilapojo, ir kažkieno balsas švelniai pratarė:

- Labas vakaras, kapitone Flandri.

Jis akimoju atsigrėžė, automatiškai stverdamas stanerį, - ir žvilgsniu įsiriėmė į blasterio vamzdį. Tuomet lėtai, nedarydamas staigių judesių, nuleido ranką ir sustingo. Žvilgsnis nukrypo į šešiapirštį delną, gniaužiantį ginklą. Paskui kapitonas lėtai nužvelgė aukštą liesą kūną ir sardoniškai besišypsantį lankytojo veidą.

Tai buvo humanoido veidas - subtilus, su ereliška nosimi, auksine oda, žibančiomis gintarinėmis akimis po žydrų pūkų kuokštais antakių vietoje ir prašmatnių spindinčių mėlynų plunksnų kuodeliu ant pliko viršugalvio. Būtybė vilkėjo paprastą baltą tuniką, kokias dėvi jos tautos atstovai, - drabužis neprisidengė naguotų, kone paukštinis kojų. Tačiau atėjūno kaklą juosė brangak-

meniais nusėta juosta, liudijanti apie aukštą visuomeninę padėtį, o plačius pečius gobė apsiaustas, primenantis kraujo krioklį.

Betgi visi, visi privalėjo būti šventėje, budriai prižiūrimi... Flandris pats tuo pasirūpino. Kaipgi galėjo nutikti?..

Dominikas valios pastangomis prisivertė atsipalaiduoti ir išspaudė kreivą šypsenėlę. Dabar jau nesvarbu, kas kaltas: jį nutvėrė su įkalčiais gyvenamose mersiečių patalpose. Kapitono galvoje viesulu sukosi mintys. Jis prisiminė... taip, priešais stovėjo ne kas kitas, kaip Aiharaihas iš Herejono, tik prieš keletą dienų įstojęs į Mersėjos pasiuntinybės darbuotojų būrį ir, regis, čia atliekantis užduotį, analogišką paties kapitono Flandrio misijai.

- Atleiskite už įsiveržimą, - prabilo kapitonas. - Čionai atėjau perdėm profesiniais sumetimais. Aš nieko nenorėjau įžeisti.

- Niekas nè nemano, kad jūs galėtumėt turėti panašių kėslų, - mandagiai atsiliepė Aiharaihas.

Jis kalbėjo nepriekaištingu angliku, gal kiek pa-

brėžtinai tardamas skiemenis, kaip ir visi jo rasės atstovai.

Kapitonas prabėgom pagalvojo, kad abipusis šnipų mandagumas visiškai nieko nereiškia. Juk taip nesunku nušauti įsibrovėlį, o paskui pareikšti giliausią užuojautą dėl Teros Imperijos aso žūties - deja, deja, velionis nukautas per klaidą, viso labo dėl to, jog kažkas jį palaikė vagimi.

Bet Flandris kažin kodėl buvo tikras, jog šis priešais stovintis herejonitas neiškrės nieko panašaus. Paslaptinga jo planetos rasė buvo pernelyg sena, pernelyg šaltakraujiška ir civilizuota, o pats Aiharaihas garsėjo kaip itin klastinga būtybė. Dominikas apie jį jau girdėjo: be abejo, šio padaro užmačios kur kas rafinuotesnės...

- Visiškai teisingai, - linktelėjo Aiharaihas. Flandris krūptelėjo: kaip toji būtybė galėjo taip tiksliai įspėti jo mintis?.. - Bet - tikiuosi, atleisite už šiuos žodžius - jūs padarėte klaidą, pamėginęs taip tiesmukai apieškoti mūsų apartamentus. Yra ir geresnių informacijos gavimo būdų.

Flandris žvilgsniu įvertino atstumą ir abipusę poziciją. Visai po ranka ant stalo stovėjo vaza.

Gal stverti ją ir švystelti į ranką, gniaužiančią blasterį...

Blasteris nedviprasmiškai kryptelėjo.

- Patarčiau nė nemėginti, - tarstelėjo herejonitas ir pasitraukė į šalį. - Labos nakties, kapitone.

Žemietis žengtelėjo link durų. Jis negalėjo sutikti, kad jį šitaip paprastai išprašytų lauk - šiaip ar taip, dabar, kai viso Flandrio triūso sėkmė priklausė nuo to, ar jis išsiaiškins, ką sumanė mersiečiai. Jei, einant pro herejonitą, pavyktų staigiai pastarąjį užpulti...

Kapitonas šastelėjo į šalį - ir atsidūrė blasterio taikiklyje. Aiharaihas, neįpratęs prie čionykštės traukos, gerokai viršijančios jo gimtojo Herejono trauką, paprasčiausiai nepajėgė reaguoti taip sparčiai. Tačiau jis žudikiškai taikliai smogė blasterio vamzdžiu per Flandrio žandikaulį. Teros agentas susvyravo ir, gavęs dar vieną smūgį - šįkart per kaukolę, - žnektelėjo ant grindų.

Kelias akimirkas jis tysojo, godžiai gaudydamas orą, veidu sruveno kraujas. Spengiančią tamsą perplėšė pašaipus Aiharaiho balsas:

- Na, ką ir besakyti, kapitone Flandri! Apie jus galvojau geriau. O dabar prašau išeiti.

Žemietis vargais negalais atsistojo ir iškiūtino pro duris. Aiharaihas nulydėjo jį žvilgsniu. Kaulėtame, pailgame herejonito veide šmėstelėjo vos pastebima šypsena.

Begalinis koridorius, išklotas poliruotu akmeniu, atvedė Flandrį į Teros pasiuntinybės apartamentus. Kone visi žmonės dabar linksminosi šventėje, ir prašmatnūs kambariai buvo tušti. Dominikas susmuko į krėslą ir paskambino savo asmeniniam vergui, kad tasai atneštų išgerti. Ko nors stipresnio.

Už kapitono nugaros pasigirdo lengvi žingsniai ir gundantis ilgo minkšto sijono šnaresys. Flandris atsigręžė ir išvydo Elainą Čang-Li, Marso Rūmų poniją, savo darbo kolegę, vieną iš geriausių Solo žvalgybos agentų.

Elaina buvo aukšta ir lanksti, tamsiaplaukė ir tamsiaakė, su aukštais skruostikauliais ir dramblio kaulo spalvos oda - šiuo nuostabiu atspalviu,

iškalbingai liudijančiu apie ilgametę rasių kraujomaišą, dabartiniais laikais galėjo pasigirti diduma Teros Imperijos gyventojų. Dominikui patiko žiūrėti į Elainą, nors kapitonas jau seniai išsiugdė imunitetą moterų grožiui.

- Kas nutiko? - išsyk pasiteiravo gražuolė.

- Kokie vėjai tave čionai atpūtė? - klausimu į klausimą atsakė Flandris. - Maniau, tu jau seniai vakarėlyje, trauki visuotinį dėmesį.

- Paprasčiausiai nusprendžiau šiek tiek atsipūsti, - atsiliepė ji. - Solo sistemoje oficialūs priėmimai neįtikėtinais nuobodūs ir pilki, o štai Betelgeizeje puolama į kitą kraštutinumą. Norėjau bent truputį pasimėgauti tyla. - Ir nuoširdžiai sunerimusi pridūrė: - Turi nemalonumų.

- Velniai žino, kaip taip galėjo nutikti, - atsiduso Flandris. - Žiūrėk... mes nėrėmės iš kailio, kad Sartazas visus pasikviestų ir su visais susipyktų. Mes visiškai tikri, jog visi šioje planetoje esantys mersiečiai dalyvauja šventėje. Jie tvirtai įsitikinę, kad kiberspynos patikimai saugo jų butus - tie padarai nieku gyvu negalėjo susiprotėti, jog aš radau būdą atidaryti duris... Ir kas gi nutinka?

Nespėju įeiti, kai iš paskos atslenka Aiharaihas iš Herejono su blasteriu savo viščiškų letenų! Jis numatė visus mano veiksmus ir paprasčiausiai išvijo lauk. Scenos pabaiga.

- Aiharaihas... šį vardą kažkur girdėjau. Bet jis skamba anaipol ne mersietiška.

- Teisingai. Herejonas - nežymi, bet labai sena Mersėjos imperijos planeta. Jos gyventojai - visateisiai sandraugos nariai, kaip ir pagrindinės rasės atstovai... na, šitaip į Teros Imperiją įsijungė nemažai nehumanoidų... Gi apie Aiharaihą girdėjo nedaugelis - būtent todėl, kad jis tobulai išmano savo amatą. Ir aš pats niekad anksčiau nebuvau su juo susitikęs.

- Taip, suprantu, ką turi omeny, - linktelėjo Elaina. - Jeigu jis būtent toks, kaip sakai, ir jeigu jis čia, Alzfare, - naujienos išties nekokios.

Dominikas gūžtelėjo pečiais:

- Tiesiog turime su juo skaitytis. Tarsi mums dar nepakaktų rūpesčių!..

Jis atsistojo ir priėjo prie balkono durų. Du Alfzaro mėnuliai jau pakilo, užliedami neaprupiamus

rūmų sodus vario raudonumo šviesa. Šiltas vėjelis nešė keistų gėlių, niekada nežydėjusių po Solo spinduliais, kvapus, girdėjosi keistos, neįprastos, jokios melodijos nepripažįstančios muzikos (tokią baisiai mėgo Betelgeizės monarchas) garsai...

Flandris žiūrėjo į rausvą šviesą, į danguje knibždančias žvaigždes, ir akimirkai jį persmelkė liūdesys. Galaktika pernelyg didelė. Netgi tie keturi milijonai žvaigždžių, priklausančių Teros Imperijai, - pernelyg daug vienam žmogui, jam nepažint jų per visą savo gyvenimą. O kažkur tenai, tolumoje, atokiausiose Erdvės tamsybėse, - imperijos-varžovės... Horazanas, ir Ifris, ir Mersėja... panašūs į alkanus plėšrūnus...

Per daug, pernelyg daug. O begaliniam šiuolaikinės civilizacijos chaose asmenybė reiškia tiek mažai. Flandris pagalvojo apie Elainą - ji privalėjo viską žinoti apie būtybes, panašias į Aiharaią, tačiau vieno žmogaus smegenys nepajėgia sutalpinti Visatos. Jam paprasčiausiai pristigs žinių bei galių.

Ir pernelyg daug abipusiai priešiškų rasių, pernelyg daug jėgų susigrumia kosmose, ir taip be-

viltiškai maža tu, kurie suvokia padėtį bei stengiasi nukreipti savo menkutes jėgeles reikiama linkme... Tarsi kažin kas mėgintų plikomis rankomis sustabdyti gigantišką laviną.

Elaina priėjo arčiau ir palietė jo ranką. Jos veide, blausiai dūluojančiame mėnulio šviesoje, pasirodė tokia pažįstama išraiška.... Kapitoniui reikės jos vengti, kai - arba jeigu - jiedu sugrįš į Terą. Jam nesinorėtų be reikalo trikdyti merginos: žvalgui nevalia pernelyg prisirišti prie vieno vienintelio žmogaus...

- Ne jau tave taip nuliūdino nesėkmė? - nerūpestingai paklausė Elaina. - Domininkas Flandris, vieni vieną nugalėjęs Šotlaniją, nerimauja dėl kažkokio kaulėto paukštuko?

- Paprasčiausiai nesuprantu, kaip jis galėjo sužinoti, jog ketinu apieškoti jų butus, - sumurmėjo Flandris. - Man niekad anksčiau nepasitaikė taip įkliūti, netgi tais laikais, kai buvau viso labo tik nusęsęs žvalgybos šūnytis. Ir dar... kažkada prieš Aiharaiją neatsilaikė keletas geriausių mūsų žmonių. Esu tikras, jog Mak-Merčio prapultis Šiaurinės žvaigždės rajone - jo letenų darbas. Gal

dabar mūsų eilė.

- Ak, liaukis! - nusijuokė mergina. - Antraip imsiu manyti, jog, klausydamasis mitų apie tą herejonitą, buvai prisirijęs sorgano.

- Sorgano? - Flandris kilstelėjo antakius.

- A, pagaliau ir man pasitaikė proga papasakoti tau kažką, ko dar nežinai! - Elaina iš visų jėgų stengėsi atrodyti linksma. - Bet čia nieko itin įdomaus: kadaise nugirdau, ką apie sorganą porino vienas vaikinys, priklausęs Alfzaro kovos su narkotikais komandai. Tas kvaišalas buvo gaminamas kažkurioje čionykštėje planetoje - berods, Singetore. Sorganas pasižymi viena įdomia savybe: jis slopina kai kuriuos smegenų centrus, tad auka netenka gebėjimo mąstyti kritiškai. Ir tiki absoliučiai viskuo, ką jai sako.

- Hm-m... Mūsų darbe šis narkotikas gali praversti.

- Nepasakyčiau. Kvotos metu pravartesnė hipnozė, o jei nori štampuoti fanatikus, yra patikimesnių būdų. Be to, sorgano poveikį galima panaikinti - egzistuoja priešnuodžiai, užtikrinantys

pastovų imunitetą. Tad iš tiesų naudos iš šito kvaišalo nedaug, be to, Sartazas jau uždraudė jo gamybą.

- Na, manyčiau, mūsų žvalgyba neatsisakytų įsigyti mažumėlę šios priemonės - dėl viso pikto, - susimąstęs pratarė kapitonas. - Ir, žinia, bet kurios imperijos, įskaitant ir mūsų, didikai tokį preparatą laikytų patikimu suvedžiojimo pagalbininku...

- Apie ką čia kalbi? - nusistebėjo Elaina.

- Apie nieką. Man jo reikia, - ryžtingai atsiliepė Dominikas.

Tačiau pokalbio temos permaina padėjo Flandriui atsikratyti niūrios nuotaikos.

- Eime, - tarstelėjo jis. - Metas į šventę.

Mergina linktelėjo ir išsekė įkandin. Ji atrodė itin susimąčiusi.

2.

Paprastai gigantiškąsias žvaigždes lydi daug planetų, ir Betelgeizė, apie kurią sukosi net keturiasdešimt septynios, nebuvo išimtis. Šešiose

planetose gyveno protingos rasės, ir suvienyti šios planetinės sistemos resursai buvo ganėtinai reikšmingi - netgi tiems, kurie pratę mąstyti tūkstančių žvaigždžių mastais.

Kai į Betelgeizės sistemą atvyko pirmieji Teros Imperijos atstovai - o šitai nutiko bemaž prieš tūkstantį metų, - Alfzaro gyventojai jau gebėjo pakilti į kosmosą ir pradėjo užkariauti tolimus pasaulius; šis procesas dar labiau paspartėjo, kai jie susipažino su žemiškosios žmonijos technologijomis. Ir vis dėlto alfzariečiai visiškai nesistengė kurti gigantiškos imperijos - kaip Tera ar Mersėja, - pasitenkinę viešpatavimu gretimose žvaigždžių sistemose; norint jaustis saugiems, jiems šito pakako. Pasitaikydavo pavienių susirėmimų su nenumaldomai augančiomis imperijomis, bet gudrieji Sartazai - karta po kartos - tik pasipelnydavo iš savo priešų nesutarimų. Gigantiškieji junginiai netruko įžvelgti neutralios sistemos privalumus ir naudojosi Betelgeize, kaip tarpusavio buferiu bei papildoma apsauga nuo barbarų, gyvenančių Galaktikos pakraščiuose.....

Pastabos

- 1) Efemeridės - astronominės lentelės, nurodančios iš anksto apskaičiuotą dangaus kūnų padėtį konkrečiomis metų dienomis.
- 2) Nornos - likimo deivės skandinavų mitologijoje.
- 3) Piala - Vid. Azijoje paplitęs puodukas, į viršų platėjančio kūgio pavidalo, be ąselės
- 4) Meidei (May day) - tarptautinis signalas, pagalbos prašymas. Kilęs iš "maidez" (pranc.) - "padėk man".
- 5) Arakas - stiprus alkoholinis gėrimas, gaminamas P.Azijoje iš ryžių ar palmių sulčių.